

Neografia

Stosowane często określenie neogotyck, to nazwa przyjeta w jezyku polskim na okrelenie fazy rozwojowej pisma niemieckiego (tzw. gotyku) w czasach nowozytnych i najnowszych.

Jest to nazwa umowna – neogotyck to w istocie wiele rodzajow pisma wywodzacego sie bezposrednio ze sredniowiecznego gotyku. Wlasciwa nazwa powinna byc kursywa gotycka, kurrenta (*Kurrentschrift*) lub najwyzwyczajniej w swiecie: pismo niemieckie (*deutsche Schrift*). W ten sposob jest tez okreslana w archiwistce niemieckiej. Nie funkcjonuje tam nazwa neogotyck. Zajecia z transkrypcji tekstow staro-niemieckich okreslane sa mianem paleografii.

W Polsce termin ten odnosi sie do tekstow starszych (lacińskich). W XIX w. pismo to okreslano w szkołach mianem pisma kanciastego (*eckige Schrift*), w odróżnieniu od pisma okraglego (*runde Schrift*), czyli antykwy, kroju podobnego do stosowanego dzis. Obydwie formy byly w programie kaligrafii dziewietnastowiecznej szkoły górnośląskiej. Powodem tego rozróznienia bylo to, ze kroju pisma lacińskiego (antykwy) – uzywano w Niemczech przy pisaniu wyrazow w jezyku obcym, w tym wypadku byl to jezyk polski.

Poza neogotykiem, dukt ten potocznie okreslany jest jeszcze na inne sposoby, jako: *szwabacha*, *fraktura*, lub *Sütterlin*, przy czym wiele osob niejednokrotnie nie zdaje sobie sprawy, ze mowi w tym przypadku o roznych rodzajach pisma niemieckiego.

Od ponad pol wieku nie naucza sie tej formy pisma w szkołach. Tym samym coraz mniej osob (takze w Niemczech) potrafi odczytac taki tekst i trudno znalezc kogos, kto pomoze odczytac gotyk. Dlatego najlepszym sposobem jest zlecenie samego odczytania dawnego pisma lub wraz z jego tłumaczeniem specjaliście.

[Zobacz uslugi odczytywania i tłumaczenia dawnych tekstow niemieckich.](#)